

главитъ ни. А не е чудно да бждемъ нападнати и отъ диваци.

— Отъ диваци ли?

— Разбира се. Ако на луна-та има хора, тѣ сж непременно диви, — отсѣче разумното момче, като се огледа наоколо. — Ако не сж диви, тия широки ливади ще бждатъ обработени. По тѣхъ ще се кръстосватъ шосета и желѣзопѣтни линии, а въ далечината ще пушатъ куминитѣ на градоветѣ и фабри-китѣ. Но азъ не виждамъ нито

пѣтища, нито градове, нито как-вато да е следа отъ орало.

Татунка се замисли. Братъ ѝ имаше право. Значи, тѣ трѣбва да останатъ за винаги на тая пуста и дива луна, дето ги очак-ваше сигурна смъртъ.

— Само по нѣкакво чудо ще можемъ да се спасимъ, — каза мрачно Татунчо и почна вни-мателно да се оглежда наоколо, като че очакваше нѣкой вѣренъ приятель, който скоро трѣбваше да му се притече на помощъ.

Николай Фоль

НА ГОСТИ

Отишла кума Лиса у Щъркел-ча на гости.

— Добъръ день, Щъркелчо.

— Далъ Богъ добро, Лисо.

— Какъ си?

— Добре съмъ.

— А ти какъ си?

— И азъ съмъ добре. Поизмо-рихъ се, поизгладняхъ изъ пѣтя.

— Седни, да те гостя съ млѣчице.

И сипалъ Щъркелчо млѣчице въ едно тѣсно гърненце. Оби-каля Лиска отсамъ, обикаля от-татѣкъ, опитва тѣй, опитва инакъ — муцунката не влиза.

А Щъркелчо се подсмива:

— Гостена бжди, Лисанке!

— Да ти се връща, Щъркел-чо! — отговаря Лисана.

И гладна си отива.

На другия день Щъркелчо отишълъ у Лисини на гости.

— Какъ си? — попитала Лиса.

— Добре съмъ. Поизмори-хъ се, поизгладняхъ изъ пѣтя.

— Седни да си починешъ.

Ще ти сложа да хапнешъ.

И сипала му кума Лиса рѣд-ка кашица на широка теп-сия. Тракалъ, тракалъ съ клонъ Щъркелчо — нищо не можалъ глѣтне.

Станалъ отъ трапезата. Тръг-налъ си.

— Гостенъ бжди, Щъркелчо! — рекла му Лисана,

— Така-така-така! — отвър-налъ Щъркелчо. — Както го-стихъ, тѣй ме гостиха!

Народна приказка